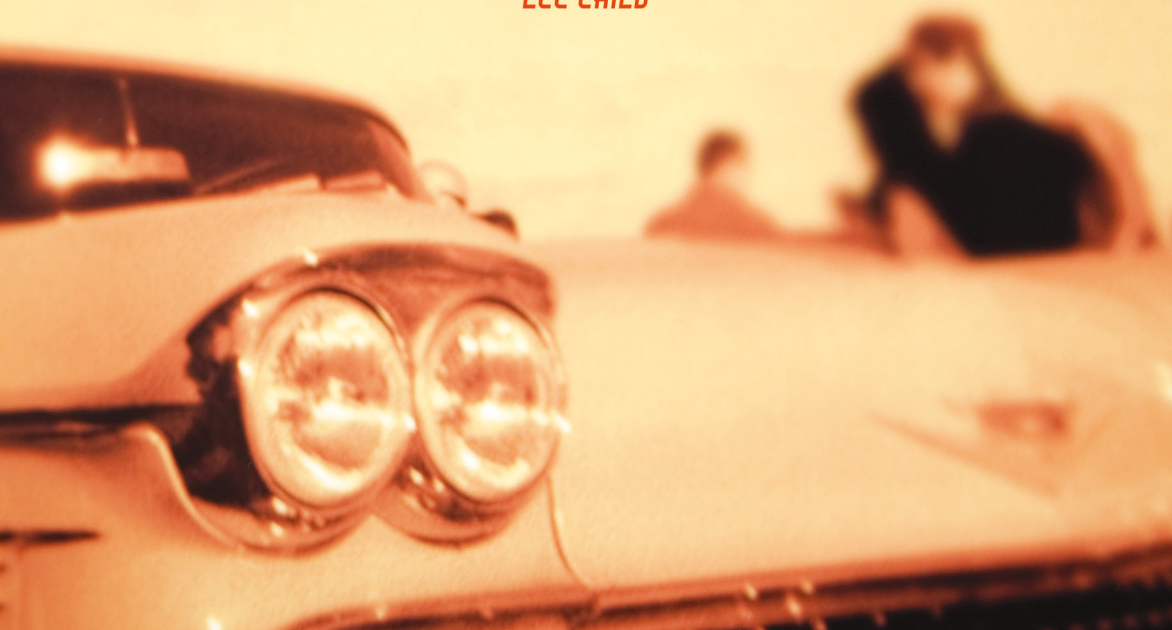

GREGG THRILLER HURWITZ

JIJ BENT DE VOLGENDE

'Uitmundend, op alle fronten.'

LEE CHILD

Over het boek

Mike Wingate heeft een harde jeugd gehad. Hij werd op vierjarige leeftijd in een speeltuin achtergelaten en groeide op in een pleeggezin. Niemand kwam hem ophalen en hij heeft maar een paar herinneringen aan zijn eigen ouders. Nu, als volwassene, heeft Mike eindelijk het leven dat hij altijd al had willen hebben. Hij is gelukkig getrouwd, heeft een lief dochtertje en is eigenaar van een bouwbedrijf dat net bezig is met het afronden van een belangrijk milieuvriendelijk bouwproject. Dan wordt Mike op een feestje bedreigd en wanneer hij de politie om hulp vraagt, is deze meer geïnteresseerd in zijn onduidelijke verleden. Om zichzelf en zijn gezin te beschermen, ziet Mike zich genoodzaakt de enige echte vriend in te schakelen die hij ooit heeft gehad: Shep. Mike en Shep zaten in hetzelfde pleeggezin, maar waar Shep het criminele pad opging kon Mike studeren en de criminaliteit achter zich laten. Nu moeten ze samen proberen Mikes gezin te beschermen tegen een mysterieuze vijand.

‘Keihard, goed geschreven en uiterst gedenkwaardig.’ – James Patterson

‘Een enorme sprong voorwaarts in het genre.’ – Dennis Lehane

Over de auteur

Gregg Hurwitz heeft reeds veertien thrillers geschreven, waarvan er zes in het Nederlands zijn vertaald. Zijn boeken werden genomineerd voor diverse prijzen, zoals de CWA Ian Fleming Steel dagger, en verschijnen in tweeëntwintig talen.

Van dezelfde auteur

De misdaadschrijver
Vertrouw niemand
Dan sterft ze

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Gregg Hurwitz

Jij bent de volgende

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

You're Next

Copyright © 2011 by Gregg Hurwitz. All rights reserved.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Joost van der Meer

Omslagbeeld

© Alexandre Cappellari / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0178 2

NUR 332

Opgedragen aan Rosie, omdat zij me aan mijn volwassen ik heeft voorgesteld. En aan Natalie, omdat zij aan alles zin heeft gegeven.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

I won't be the lonely one.
– Glasvegas, *Daddy's Gone*

Proloog

Het vierjarige jongetje op de achterbank van de stationcar verroert zich; zijn lichaam is weinig meer dan een bobbel onder de over hem heen gedrapeerde deken, zijn heup geïrriteerd waar de gesp van de gordel erin drukt.

Hij komt overeind zitten, wrijft in zijn ogen tegen het ochtendlicht en kijkt verward om zich heen.

De auto stopt langs de stoepwand en blijft in zijn vrij naast een gaashek staan. Zijn vader omklemt het stuur stevig, zijn armen trillen. Het zweet loopt over zijn rood aangelopen nek.

De jongen heeft een uitgedroogde keel en slikt een keer. 'Waar... waar is mama?'

Zijn vader haalt piepend adem en draait zich half om; zijn stoppelbaard van een dag maakt zijn wangen donker. 'Ze is niet... ze kan niet... ze is niet hier.'

Dan laat hij zijn hoofd zakken en begint te huilen. Schokkend en snikkend, als iemand die het niet gewend is om te huilen.

Achter het hek rennen kinderen over het gebarsten asfalt om achter in de rij aan te sluiten voor hun beurt op een verroeste schommel. Op een met ijzerdraad aan het hek bevestigd bord staat: IT'S MORNING AGAIN IN AMERICA: RONALD REAGAN FOR PRESIDENT.

Het jongetje heeft het warm. Hij slaat zijn ogen neer en bekijkt zichzelf. Hij draagt een spijkerbroek en een T-shirt met lange mouwen, niet de pyjama waarin hij naar bed was gegaan. Hij doet zijn best om wijs te worden uit zijn vaders woorden, de onbekende straat, de deken die hij in zijn schoot samengebald houdt, maar hij kan zich nergens anders op concentreren dan op het lege gevoel in zijn maag en het geraas in zijn oren.

'Dit is niet jouw schuld, kanjer.' Zijn vaders stem klinkt hoog en onvast. 'Begrijp je me? Als je het nog weet... één ding... je moet onthouden dat niets van wat er is gebeurd jouw schuld is.'

Hij verplaatst zijn handen op het stuur en knijpt er zo hard in dat de knokkels wit uitslaan. Op de manchet van zijn overhemd zit een zwarte veeg.

In de auto klinkt gelach van buiten door; kinderen hangen aan het klimrek en kruipen over het totaal versleten speeltoestel.

‘Wat heb ik gedaan?’ vraagt het jongetje.

‘Je moeder en ik, we houden erg veel van je. Meer dan van wat dan ook.’

Zijn vaders handen blijven maar over het stuur bewegen. Schuiven, knijpen. Schuiven, knijpen. De manchete vangt het directe zonlicht, en nu ziet het jongetje dat de veeg helemaal niet zwart is.

Hij is bloedrood.

Zijn vader duikt ineen en zijn schouders schokken, maar hij maakt geen enkel geluid. Vervolgens kost het hem zichtbaar inspanning om zich weer op te richten. ‘Ga maar spelen.’

Het jongetje kijkt uit het raam naar de vreemde speelplaats, met de vreemde kinderen die rondrennen en gillen. ‘Waar ben ik?’

‘Ik ben over een paar uur terug.’

‘Beloofd?’

Zijn vader draait zich nog steeds niet om, maar slaat zijn ogen op naar de binnenspiegel en kijkt de jongen voor het eerst in de ogen. In het spiegelbeeld is zijn mond gespannen, een rechte streep, en zijn lichtblauwe ogen zijn kalm en helder. ‘Dat belof ik,’ zegt hij.

Het jongetje blijft zitten.

De ademhaling van zijn vader wordt raar. ‘Ga,’ zegt hij, ‘spelen.’

Het jongetje glijdt over de achterbank en klautert de auto uit. Hij loopt door het hek en als hij omkijkt, is de stationcar verdwenen.

Kinderen spelen op de wip en glijden langs de brandweerpaal naar beneden. Ze lijken hier goed de weg te weten.

Een van de kinderen komt aanrennen en slaat het jongetje op zijn arm. ‘Tikkie, jij bent ’m!’

Het jongetje rent achter de andere kinderen aan. Hij klimt op het speeltoestel en kruipt door de gele plastic tunnel, geduwd door de grotere kinderen en zijn best doend om terug te duwen. Dan klinkt er een bel uit het gebouw aan de overkant, en de kinderen roetsjen van het toestel af en verdwijnen naar binnen.

Het jongetje klautert uit de tunnel en staat in zijn eentje op de speelplaats. De wind steekt op; dode bladeren slepen zich als vingernagels over het asfalt. Hij weet niet wat hij nu moet doen, dus hij gaat op een bankje zitten en wacht op zijn vader. Een wolk schuift voor de zon. Hij heeft geen jas bij zich. Hij schopt naar de hoop bladeren voor de bank. Hoog in de lucht pakken nog meer wolken zich samen. Hij zit totdat zijn achterwerk er zeer van doet.

Ten slotte verschijnt er een vrouw met grijzend bruin haar door de

dubbele deuren. Ze komt dichterbij, plaatst haar handen op haar knieën.
'Hallo.'

Hij slaat zijn ogen neer naar zijn schoot.

'Goed,' zegt ze. 'Oké.'

Ze werpt een blik op de verlaten speelplaats, door het gaashek en naar de lege parkeerplekken langs de stoeprand.

'Kun je me vertellen bij wie je hoort?' vraagt ze dan.

Heden

1

Mike lag in het donker, starend naar de babyfoon op het nachtkastje. Over drie uur moest hij opstaan, maar slapen bleek niet zo gemakkelijk als anders. Een dikke bromvlieg had op gezette tijden rondgevlogen door de slaapkamer, alsof het krenge ervoor wilde zorgen dat Mike voortdurend alert bleef. Zijn moeder zei altijd dat een bromvlieg in huis betekende dat het kwaad binnen op de loer lag; een van de weinige dingen die hij zich nog van haar herinnerde.

Hij nam een moment om een aantal minder morbide herinneringen uit zijn jonge jaren op een rijtje te zetten. De weinige indrukken die hij had behouden, waren niet veel meer dan zintuiglijke flitsen. De geur van saliewierook in een geelbetegelde keuken. Zijn moeder die hem in bad stopte. Dat haar huid altijd zongebruind leek. Haar geur, als van kaneel.

De lichtbalkjes op de babyfoon sprongen aan. Wat geknetter en geruis. Of was dat Kat die hoestte?

Hij draaide het geluid iets zachter om Annabel niet wakker te maken, maar ze draaide zich al om onder de lakens. ‘Lieverd,’ zei ze met hese stem, ‘dat ding heet niet voor niets een babyfoon.’

‘Weet ik. Sorry. Ik dacht dat ik iets hoorde.’

‘Ze is acht jaar. En meer volwassen dan een van ons. Als ze iets nodig heeft, zal ze wel hier binnenstappen en het aankondigen.’

Het was een oud argument, en Annabel had gelijk, en dus dempte hij het volume en staarde weer stuurs naar dat verdomde ding, niet bij machte het helemaal uit te zetten. Een plastic apparaatje dat de grootste angsten van een ouder herbergde. Verstikking, ziekte, indringers.

Meestal waren die geluiden slechts interferentie of ruis van andere frequenties; een lading die in de lucht hing of de peuter van de burens, die snipverkouden was. Soms hoorde Mike in die ruis zelfs stemmen. Hij zou zweren dat er geesten in dat ding zaten. Gemompel uit het verleden. Het was een poort naar je halfbewuste geest, en uit zijn spookachtige fluistering kon je opmaken wat je wilde.

Maar stel dat hij dat ding uitzette en dit toch de nacht bleek dat Kat hen nodig had? Stel dat ze doodsbang en gedesorienteerd door een nacht-

merrie, een spontane verlamming, de kwade betovering van de bromvlieg wakker werd en vervolgens urenlang wakker lag, in haar eentje opgesloten, wat dan? Hoe kies je de eerste nacht om dat risico te nemen?

In de vroege uurtjes leken logica en verstand de slaap eerder te vatten dan hij deed. Alles leek op de ergste manier mogelijk te zijn.

Uiteindelijk begon hij dan toch weg te doezelen, maar op dat moment cirkelde de bromvlieg weer om het nachtlampje en even later lichtten de lichtbalkjes op het gedempte apparaatje op. Huilde Kat nu?

Hij ging rechtop zitten en wreef over zijn gezicht.

‘Ze mankeert niets,’ kreunde Annabel.

‘Weet ik, weet ik.’ Toch stond hij op en trippelde door de gang.

Kat was finaal van de wereld, met een slanke arm om een pluchen ijsbeer, haar mond halfopen. Kastanjebruin haar omlijstte haar serieuze gezichtje. Ze had de ver uit elkaar staande ogen van haar moeder, haar pronte neus en haar volle onderlip; gegeven haar uiterlijk en ad remme manier van doen was het soms lastig te zeggen of Kat nu een achtjarige versie van Annabel was of Annabel een zesendertigjarige versie van Kat. De enige gelaatstrek die Kat van hem had, was in elk geval een duidelijk zichtbare: een bruin oog en een amberkleurig oog. Heterochromie, noemden ze dat. Wat haar krullen betrof, wie wist van wie ze die had?

Mike boog zich over haar heen en luisterde naar haar fluitende ademhaling. Vervolgens nam hij plaats in de schommelstoel in de hoek om naar zijn dochter te kijken. Hij voelde zich opeens trots over de jeugd die Annabel en hij haar gaven, het gevoel van veiligheid waardoor ze zo vast sliep.

‘Lieverd.’ Annabel stond in de deuropening en streek haar sluike haar van haar voorhoofd. Ze droeg een topje van Gap en zijn boxersshort, en zag er daar nog net zo goed in uit als op hun huwelijksreis tien jaar geleden. ‘Kom naar bed. Morgen is een grote dag voor je.’

‘Ik kom zo.’

Ze liep op hem af, ze kusten elkaar zacht, en vervolgens sjokte ze weer terug naar bed.

De beweging van de schommelstoel werkte hypnotisch, maar zijn gedachten keerden steeds terug naar de onopgeloste zaken van de komende dag. Na een poosje realiseerde hij zich dat hij toch niet kon slapen, en daarom liep hij naar de keuken om koffie te zetten. Terug in de schommelstoel en tevreden nippend aan zijn mok liet hij de lichtgele muren, de grote verzameling poppen op de zwevende plank en zijn dochter in haar engelachtige slaap op zich inwerken. De enige verstoring kwam van het incidentele gezoem van de bromvlieg, die hem door de gang was gevolgd.

2

Met haar paardenstaart los en een beetje scheef gleed Kat door de keuken. Boven de koekenpan met omelet aanschouwde Annabel de fontein van krullen. ‘Heeft je vader dat gedaan?’

Kat schoof haar ijsbeer in haar rugzakje en klauterde naast Mike op een barkruk. Annabel liet de omelet op Kats bord glijden, boog zich over haar dochter en herschikte met een paar deskundige slagen en halen haar paardenstaart. Ze liet de pan in het zepige water zakken, nam het lekwater onder de spoelbak op met een vel keukenpapier dat ze met haar voet voortschoof en ging verder met het bereiden van Kats lunch; ze sneed de broodkorst van haar dubbele boterham met pindakaas, geen jam.

Slurpend aan zijn derde kop koffie en zijn vrouw gadeslaand had Mike het gevoel alsof hij in slow motion bewoog. ‘Vanavond zal ik de gootsteen repareren,’ zei hij, en Annabel stak haar duim op. Hij zag de witte pluchen poot uit zijn dochters rugzakje steken. ‘Mag ik vragen waarom je een ijsbeer mee naar school neemt?’

‘Ik heb vandaag een spreekbeurt.’

‘Alweer? Zit jij niet in groep 5?’

‘Het is voor die verrijkingslessen na school. Ik praat over de opwarming van de aarde...’

‘Je meent ’t,’ reageerde Annabel sarcastisch.

‘... en dit is niet zomaar een ijsbeer.’

‘O nee?’ Mike trok een wenkbrauw op.

Kat trok de pluchen ijsbeer uit haar rugzakje en hield hem theatraal omhoog. ‘Dit is niet langer Sneeuwbal de jeugdvriend. Dít... dit is Sneeuwbal de laatst stervende ijsbeer.’ Ze haalde haar bril uit de brillenkoker en zette hem op. Het ronde, rode montuur gaf haar gezicht iets ernstigs. Niet dat ze die hulp nodig had. ‘Wisten jullie dat ijsberen waarschijnlijk uitgestorven zijn tegen de tijd dat ik volwassen ben?’ vroeg ze.

‘Ja,’ antwoordde Mike. ‘Dat weet ik door die film van Al Gore. Met die smeltende ijskappen en verdrinkende ijsberen. Je huilde toen twee dagen achter elkaar.’

‘Eet je omelet op,’ zei Annabel.

Kat knabbelde wat aan de rand. Mike gaf een kneepje in haar nek. ‘Wil je dat ik vandaag met je meeloop naar school?’

‘Pap, ik ben acht!’

‘Daar herinner jij me steeds aan, ja.’ Hij trok zijn robuuste mobieltje uit zijn zak en drukte op de herhaaltoets. Na een paar keer overgaan werd er opgenomen door de bankdirecteur. ‘Hallo, met Mike Wingate weer. Is dat bedrag inmiddels al overgemaakt?’

‘Een momentje, meneer Wingate.’ Het geluid van een toetsenbord.

Terwijl Kat en Annabel onderhandelden over hoeveel happen Kat nog moest eten, trommelde Mike nerveus met zijn vingers op de bar.

Hij had er dertien jaar over gedaan om zich van boerenarbeider op te werken tot achtereenvolgens timmerman, voorman en aannemer. En nu stond hij op het punt om zijn eerste deal als projectontwikkelaar te sluiten. Hij had een aantal maagzweer opwekkende risico’s genomen, door het verhogen van de hypotheek en door tot het uiterste te gaan met een handvol geldleningen, om aan de rand van de stad een onontgonnen canyon te kunnen kopen. Lost Hills, een gemeente in de Valley die een kleine vijftig kilometer ten noordwesten van het centrum van Los Angeles lag, had een aantal voordelen, waarvan het belangrijkste was dat vastgoed er alleen maar duur was en niet gecorrumpeerd. Mike had het land in veertig royale percelen opgedeeld en er een gemeenschap van ecologisch verantwoorde woningen gebouwd die hij fantasieloos Green Valley had gedoopt. Niet dat hij een rabiante ecofreak was, maar Kat had al vanaf zeer jonge leeftijd belangstelling voor milieuzaken getoond, en hij moest toegeven dat die futuristische, door de computer gegenereerde foto’s van een door de zeespiegelstijging onder water gelopen Manhattan hem de stuipen op het lijf joegen.

Dankzij de groene subsidies van de staat waren de woningen rap verkocht, en het geld voor de laatste woningen diende deze morgen door de notaris te worden overgemaakt. Deze overmaking zou hem na drieënhalve jaar eindelijk helemaal van de bank verlossen en betekende dat ze niet langer eerst hun lopende rekening hoefden te checken voordat ze uit eten gingen.

De fluitende ademhaling van de bankdirecteur klonk over de lijn. Het getik stopte. ‘Nog steeds niets, meneer Wingate.’

Mike bedankte hem, klapte zijn mobieltje dicht en veegde met de muis van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd. Het irritante stemmetje in zijn achterhoofd keerde terug: *en wat nu als er na al dit werk tóch iets mis is gegaan?*

Hij ving Annabels blik. ‘Ik had die stomme pick-up nog niet moeten kopen,’ zei hij.

‘En wat dan?’ reageerde ze. ‘Had je dan de versnellingsbak in die aftandse bestelbak met duct tape bij elkaar moeten houden? We redden het wel. Het geld is onderweg. Je hebt hard gewerkt. Keihard. Het is goed om er een beetje van te genieten.’

‘En ik had ook zeker geen achthonderd dollar aan een pak hoeven uitgeven.’

‘Lieverd, je hebt een fotoshoot met de gouverneur. Dan kunnen we je toch niet in een gescheurde spijkerbroek laten opdraven. Bovendien kun je dat pak weer bij de prijsuitreiking dragen. Wat me eraan herinnert...’ Ze knipte met haar vingers. ‘Ik moet het deze morgen na school ophalen bij de kleermaker. En Kat heeft vanmorgen voor het begin van het nieuwe schooljaar haar gezondheidscontrole. Kun jij haar brengen? Dan zien we elkaar hier voor de lunch?’

In het afgelopen jaar was het steeds lastiger geworden om hun agenda’s op elkaar af te stemmen. Toen eenmaal duidelijk was dat Kat het wel redde in groep 5, had Annabel besloten dat de tijd rijp was om weer naar Northridge University te gaan om haar lesbevoegdheid te halen. Het lesgeld voor de staatsschool was te doen, zolang ze maar flexibel omgingen met hun budget.

Mike klapte zijn mobieltje weer open en controleerde het scherm voor het geval hij het goednieuwstelefoontje van de bank had gemist. Hij wreef een harde knoop uit zijn nek. De stress hield aan. ‘Ik snap niet wat er mis was met mijn oude tweedjasje.’

‘Pap, volgens mij draagt niemand meer jasjes met zo’n Schots patroon,’ zei Kat.

‘Het is geen Schóts patroon. Het zijn ruitjes.’

Annabel knikte naar Kat en mompelde geluidloos: Schots.

Het deed hem glimlachen. Hij ademde eens diep in en probeerde helemaal uit te blazen. Het geld was al bij de notaris. Wat kon er misgaan?

Annabel was klaar bij de gootsteen, trok haar ringen van haar vingers en wreef lotion in haar handen. De verlovingsring, een lichtgele diamant waarvoor hij twee maandlonen bij elkaar had gesprokkeld, glom dof. Hij was dol op die ring, net zoals hij dol was op hun mooie woninkje. De Amerikaanse droom vertaald in twee slaapkamers en vijfhonderd vierkante meter grond. Dat er geld binnenstroomde, zou fantastisch zijn, natuurlijk, maar ze hadden altijd geweten dat ze dankbaar moesten zijn dat ze zo gelukkig waren.

Annabel reikte naar zijn handen. ‘Kom eens hier, ik heb te veel lotion

genomen.’ Het door het raam naar binnen vallende licht stroomde over haar schouders, bronsde haar haar bij de randen, en haar ogen pikten het ijsblauw van haar bloes op en leken daardoor doorzichtig.

Hij bracht het mobieltje omhoog en maakte een foto met de ingebouwde camera. ‘Wat is er?’ reageerde ze.

‘Je haar. Je ogen.’

Annabel wreef met haar handen over de zijne.

‘Godallemachtig,’ zei Kat. ‘Geef elkaar nu maar snel een kus, dan hebben we dat ook weer gehad.’

Als een met spuug opgepoetste tank glom de Ford F-450 in de garage. De ruim drieënhalve ton wegende pick-up zoop genoeg diesel om alles wat Green Valley aan het milieu schonk weer weg te strepen, maar Mike kon moeilijk in een Prius een bouwterrein op rijden. De pick-up was verkwistend, onverantwoord zelfs, maar hij moest toegeven dat toen hij er gisteren mee van het parkeerterrein reed, hij meer verrukking had ervaren dan verstandig leek.

Kat sprong achterin en stak haar neus in een boek, de gebruikelijke ochtendprocedure.

Mike reed de oprit af en gebaarde naar de aan het plafond bevestigde tv-dvd-speler. ‘Hou op met lezen. Check die tv! Er zit een draadloze koptelefoon bij. Die sluit al het omgevingsgeluid buiten.’

Hij klonk als een reclamefolder, maar kon het niet helpen; de geur van de nieuwe auto maakte hem licht in het hoofd.

Ze zette de koptelefoon op en zapte langs de kanalen. ‘Ja!’ reageerde ze, te hard omdat het geluid al hoog stond. ‘*Hannah Montana*.’

Hij reed kalmpjes door de stille voorstedelijke straten, klapte de zonneklep naar beneden en dacht na over hoe zenuwachtig en tegelijk ook opgewonden hij was over de fotosessie vandaag met de gouverneur. Ze reden langs een juwelier, en hij keek naar alle glinsterende diamanten in de etalage en dacht dat wanneer dat geld eenmaal overgeschreven was, hij er misschien even zou langswippen en iets zou kopen om Annabel te verrassen.

Naarmate ze dichter bij dr. Obuchi kwamen, versomberde Kats gezicht, en ze rukte de koptelefoon van haar hoofd. ‘Geen prikken,’ zei ze.

‘Geen prikken. Het is alleen maar een controle. Wind je niet zo op.’ Met een ceremonieel gebaar waar ze nog veel te jong voor was, stak ze haar hand uit. ‘Afgesproken?’

Mike draaide zich half om, en ze gaven elkaar een hand. ‘Afgesproken.’

‘Ik geloof je niet,’ zei ze.

‘Heb ik ooit een belofte aan jou verbroken?’

‘Nee. Maar daar kun je altijd een keer mee beginnen.’

‘Fijn om te zien dat ik zo’n vertrouwen heb opgebouwd.’

‘Ik ben acht. Ik hoor lastig te zijn.’

Voor de rest van de autorit en tot in de spreekkamer, waar ze op de tafel heen en weer schoof en het papier onder haar kreukelde terwijl dr. Obuchi haar reflexen onderzocht, hield ze haar mond stijf dicht.

De arts rondde het lichamelijk onderzoek af en bekeek Kats gegevens. ‘O. Ze heeft haar tweede bmr-prik nog niet gehad, zie ik, want Annabel wilde de vaccinaties wat spreiden.’ Ze trok aan een lok van haar glanzend zwarte haar. ‘We zijn er al laat mee.’ Ze begon naarstig in een la te zoeken naar het flesje en de injectiespuit.

Kats ogen werden groot. Ze verstijfde op de onderzoekstafel en staarde haar vader smekend aan. ‘Pap, je hebt het gezwóren.’

‘Ze bereidt zich liever voor op injecties,’ zei Mike. ‘Mentaal. Iets eerder aangekondigd. Kunnen we later deze week terugkomen?’

‘Het is september. De scholen beginnen weer. U kunt wel raden hoe mijn agenda eruitziet.’ Dr. Obuchi zag Kats woeste blik. Onwrikbaar. ‘Misschién heb ik vrijdagochtend nog een gaatje...’

Mike klapte gefrustreerd zijn tanden op elkaar. Kat hield hem nauwlettend in de gaten. Hij legde zijn handen op zijn dochters knobbelige knieën. ‘Schatje, vrijdag zit ik helemaal vol met besprekingen, en mama heeft college. Het is mijn slechtste dag van de week. Laten we het nu maar doen, dan is ’t ook meteen achter de rug.’

Kats gezicht liep rood aan.

‘Het is maar een prikje,’ zei dr. Obuchi. ‘Voordat je het weet, is het al gebeurd.’

Kat wendde haar gezicht af van Mike en staarde strak naar de muur; haar ademhaling werd sneller, en haar arm bijna net zo bleek als de latex handschoen die hem nu beetpakte. Dr. Obuchi depte wat alcohol op Kats biceps en bracht de naald in gereedheid.

Mike keek met groeiend ongemak toe. Kat hield haar gezicht afgewend.

Terwijl het roestvrijstalen puntje daalde, hield Mike zacht de hand van de arts tegen. ‘Ik kom vrijdag wel terug.’

Juicy Fruit kauwend reed Mike weer weg en hij deed zijn best om niet voor de vierde keer die ochtend met de bankdirecteur te bellen. Bij het naderen van Kats school deed hij het raampje naar beneden en spugde zijn kauwgom uit in de wind.

‘Pa-hap!’

‘Wat is er?’

‘Dat is niet goed voor het milieu.’

‘Want een zeearend kan erin stikken?’

Ze schonk hem een dreigende blik.

‘Oké, prima,’ zei hij. ‘Ik zal geen kauwgom meer uit het raam spugen.’

‘Sneeuwbal de laatst stervende ijsbeer dankt u.’

Hij stopte voor de school, maar Kat bleef frunnikend met de draadloze koptelefoon in haar schoot op de achterbank zitten. ‘Je krijgt vandaag toch een of andere prijs voor die groene woningen, hè?’ vroeg ze. ‘Van de gouverneur?’

‘Ik word bedankt, ja.’

‘Ik weet dat je wel geeft om de natuur en zo, maar je gaat er niet écht voor, hè? Dus waarom heb je dan al deze groene woningen gebouwd?’

‘Weet je dat echt niet?’ Hij boog de achteruitkijkspiegel zodat hij haar gezicht kon zien.

Ze schudde haar hoofd.

‘Voor jou.’

Haar mond ging iets open, en vervolgens wendde ze haar gezicht af en glimlachte stiller. Ze schoof over de achterbank en klauterde naar buiten, en zelfs toen ze halverwege de speelplaats was, zag hij dat haar gezicht nog steeds gloeide van blijdschap.

Hij liet de wind door het open raam blazen en bekeek het schoolterrein. Een paar docenten hielden toezicht. Ouders stonden in groepjes tussen de geparkeerde auto’s om speelafspraken voor de kinderen te maken, het carpoolen te coördineren en excursies te plannen. Kinderen riepen opgewonden, renden en tackelden elkaar op het gras.

Het was een leven waar hij altijd van had gedroomd, maar amper van durfde te geloven dat hij het voor zichzelf kon hebben. En hier was het toch maar.

Hij toetste het nummer weer in en bracht het mobieltje naar zijn oor. De bankdirecteur klonk een tikkeltje ongeduldig. ‘Ja, meneer Wingate. Ik wilde u net bellen. Tot mijn genoegen kan ik u vertellen dat de overboeking net binnen is.’

Even was Mike sprakeloos. Met zijn mobieltje zweterig in zijn greep vroeg hij naar het bedrag. En vervolgens verzocht hij de bankdirecteur om het te herhalen, gewoon om zich ervan te vergewissen dat het echt was.

‘Dus de lening is nu afgelost, ja?’ vroeg hij, hoewel hij wist dat hij zojuist genoeg had ontvangen om het resterende schuldbedrag vijfmaal te liquideren. ‘Volledig afbetaald?’

‘U bent helemaal vrij,’ klonk het enigszins geamuseerd.

Mike kreeg het gevoel alsof zijn keel dicht werd geknepen, en dus bedankte hij de bankdirecteur en hing op. Hij liet zijn gezicht even in zijn hand zakken en ademde rustig, bang dat hij er hier op de parkeerplaats van basisschool Lost Hills even in zou blijven. Natuurlijk, het kwam door dat geld, maar het was tegelijk ook zoveel meer dan dat. Het was opluchting en trots, de wetenschap dat hij had gegokt en er bijna vier jaren van onophoudelijke inspanning in had gestoken; en nu zouden zijn vrouw en dochter zich nooit meer zorgen hoeven te maken over een dak boven hun hoofd, eten in de koelkast en achterstallige rekeningen voor het collegegeld, die onder het vloeiblok op hun bureau gestoken lagen.

Op de speelplaats, haar beeld gespleten door de kruisarcering van het gaashek, klom Kat in een brandweerpaal en bonkte met een vuist op de bovenste spijl. Het deed zijn hart zeer haar zo te zien. Haar veilige wereldje, bestaand uit kleine uitdagingen, open horizonten en grenzeloze affectie.

Hoewel hij al aan de late kant was voor zijn werk bleef hij nog even naar zijn spelende dochter kijken.

3

Zodra Mike het bouwterrein op reed, kwamen de bouwvakkers om Mikes pick-up heen staan.

‘Woe-hoe!’

‘Baas heeft een nieuw vróém-tuig!’

‘Wat heeft dit schatje je wel niet gekost?’

Mike stapte uit en wuifde de vragen weg om zijn ongemak te verhullen. Hij was er nooit helemaal aan gewend geraakt dat hij nu baas was en miste de ongedwongen kameraadschap van wanneer je dag in dag uit met de jongens werkte. ‘Niet zoveel als je denkt.’

Met een hand stevig om een schroevendraaier geklemd, leunde Jimmy op de motorkap.

‘Pas op de lak,’ waarschuwde Mike, maar hij had er al meteen spijt van.

Als een arrestant stak Jimmy zijn handen omhoog, en de anderen schoten in de lach.

‘Oké, oké,’ gaf Mike toe. ‘Dat verdien ik wel. Waar is Andrés?’

Roerend in een kalebas kwam zijn lichtgeraakte voorman aangesjokt. In de kalebas zat *mate*, Zuid-Amerikaanse groene thee, en het roestvrij-stalen rietje – de *bombilla* – waarmee hij roerde, zeefde de losse theeblaadjes eruit zodat Andrés de hele dag de bittere thee kon drinken zonder blaadjes te hoeven uitspugen. Hij joeg de bouwvakkers weg. ‘Nou, waar wachten jullie op. Als de baas wéggaat, moet je je tijd verlummelen, niet als hij komt opdagen.’

De mannen verspreidden zich, en Andrés zette zijn theekalebas op de bumper van de pick-up. ‘Aargh,’ zei hij zonder stembuiging.

‘Aargh?’

‘Het is vandaag Nationale Dag Praten Als Een Piraat. Wat een land. Al die dagen. De Neem-je-kind-mee-naar-het-werk-dag. De dag van Martin Yuther King.’

Als oorspronkelijk Uruguayaan had Andrés uiteindelijk een aanvraag voor naturalisatie ingediend en hij was een lopende vergaarbak geworden van obscure Amerikaanse onbeduidende zaken.

‘Ik heb vernomen dat ze hem Martin Luther King noemden,’ zei Mike.

‘Dat zeg ik toch, maatje.’

Ze begaven zich de helling op naar het hart van de geplande woonwijk. De veertig, rond een wat onregelmatig grasveld in het dal van de canyon opgetrokken woningen stonden aan weerszijden van de glooiing verspreid, hoe hoger hoe duurder. Op het eerste gezicht leken het doodgewone woningen, maar als je wat beter keek, zag je *bioswales* voor een snelle afwatering na hevige stortbuien, zonnepanelen en vegetatie op de daken, en leidingen van verglaasde klei in plaats van niet-afbreekbare, gif lekkende pvc-buizen. Ondanks dit alles hadden de woningen maar net het felbegeerde groene certificaat van Leadership in Energy and Environmental Design in de wacht gesleept. Maar het was dus gelukt, en op een paar laatste klusjes door de elektriciën, een versierinkje hier en daar en een aantal cosmetische aanpassingen na zat het werk erop.

Ze bereikten de top van de helling en daalden af naar het park. Dit was Mikes favoriete deel van Green Valley, gelegen in het midden, waar ouders vanuit hun keukenraam hun buiten spelende kinderen konden zien. Volgens het ontwikkelingsplan moesten daar nog twee kavels komen, maar hij kon zich er niet toe zetten dat stuk grond ook te bebouwen.

Ze liepen naar het gat aan de verre rand van het park, dat al was voorbereid op het storten van de fundering van de vuurkuil. ‘Waar wachten we op?’ vroeg Mike.

‘Dat milieuvriendelijke beton duurt wat langer om te mixen,’ antwoordde Andrés. ‘Maar van die controlfreak van een baas van mij mag ik het normale spul niet gebruiken.’

Zo deden ze altijd tegen elkaar, als een oud, verbitterd en geïrriteerd echtpaar, maar er wel samen voor gaand.

‘Dat LEED-certificaat is te streng. We hebben geen speelruimte.’ Mike trok een grimas en haalde een hand over zijn gezicht. ‘Jezus, wie had kunnen voorzien hoe strontvervelend dit nog zou zijn?’

Andrés zoog nog eens aan zijn bombilla. ‘Wat gaan we hierna eigenlijk bouwen?’

‘Een steenkolencentrale.’

Andrés gniffelde en prikte met het roestvrijstalen rietje in de kalebas. ‘Ik heb je toch gezegd, als we niet voor dat groene gedoe waren gegaan, hadden we nog eens twintig procent winst kunnen maken. Dan reden we allemaal in een nieuwe pick-up.’

Dichterbij gekomen zagen ze Jimmy zwaaien en een betonmixer achteruit naar het voor de vuurkuil bestemde gat loodsen. Andrés bracht een arm omhoog als antwoord, waardoor de bombilla uit de kalebas zo de

kuil in vloog. Hij keek het rietje na alsof het slechts de laatste in een hele reeks teleurstellingen van deze dag was. ‘Laat maar. Ik koop wel een nieuwe.’

Starend naar het in de modder stekende dunne stalen rietje hoorde Mike weer de stem van zijn dochter in zijn hoofd, kwebbelend over afval en afbreekbare metalen. Zijn geweten stak weer ergerlijk de kop op.

Net op het moment dat Jimmy het beton wilde storten, riep Mike naar hem en wees. Jimmy rolde met zijn ogen en stapte opzij om een sigaretje te roken terwijl Mike naar beneden sprong. Het gat was ongeveer anderhalve meter diep, met loodrechte wanden; ze hadden diep gegraven voor de gasleidingen. Terwijl hij door zijn knieën zakte om het rietje te pakken zag hij een bocht van een afvoerbuus uit de aarden wal steken. De hoofdwaterleiding.

Hij verstijfde.

Zijn maag draaide zich in een knoop. Het metalen rietje viel uit zijn hand. De mossige geur van vochtige aarde en wortels drukte zwaar op hem en drong zijn longen binnen.

In eerste instantie dacht hij dat hij zich vergiste. Daarna voelde hij met zijn vingers rond de verkruijmelende aarde, en ten slotte maakte de angst plaats voor de schok.

Deze pijp was niet van de milieuvriendelijke verglaasde klei waar hij een klein fortuin voor had betaald.

Hij was van pvc.

‘Hoeveel is er gebruikt?’ Mike stond nu met Andrés aan de rand van het gat en deed zijn best om niet panisch te klinken. De andere bouwvakkers had hij weggestuurd.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Andrés.

‘Zorg dat het busje hierheen komt,’ zei Mike. ‘Ik wil camera’s door de riolering en de afvoerpijpen laten lopen.’

‘Het dagtarief voor dat busje...’

‘Kan me niet schelen.’

Mike greep een schop uit een nabije stapel sierstenen, sprong in het gat en begon in de wand te hakken. Hij had zijn arbeidersbouw behouden – gespierde onderarmen, sterke handen en een borstkas die breed genoeg was om een T-shirt uit te rekken – en boekte indrukwekkend goed vooruitgang, maar de samengepakte aarde gaf niet zoveel mee onder zijn schop als een paar jaar geleden gebeurd zou zijn. Andrés belde inmiddels om het busje en stond vervolgens met zijn armen over elkaar en op zijn wang kauwend toe te kijken. Vanuit het gat klonk het gebrom van Mike.

Even later pakte Andrés er ook een schop bij en gleeed naar beneden om Mike te helpen.

Het loodgietersbusje stond midden op straat, en een rioolcamera stak door de geopende achterportieren en was in een mangat neergelaten. Ondanks het vroege uur waren de bouwvakkers, op Jimmy na, naar huis gestuurd. Met uitzondering van de incidenteel overvliegende vogel hing er een doordringende stilte over het bouwproject. Onder het late ochtendzonnnetje leek de wijk met blinkend nieuwe woningen op een spookstad in afwachting van een atoomproef.

In het busje, op elkaar gepakt naast de haspel, hun kleren modderig, hun gezichten onder de aarde, keken Mike en Andrés op een klein zwart-witscherm naar de beelden. De haspel naast hun hoofd rolde zacht zoemend de slang af waaraan de camera zijn onderaardse weg zocht en zo constant beelden doorgaf dat ze naar een herhaling leken te kijken. Meter na meter van pvc-buis strekte zich uit onder de helling, onder de straten, onder de betonplaten van de woningen.

Het licht van het scherm flakkerde over de gezichten van de mannen. Hun lusteloze blikken veranderden niet.

Jimmy kwam uit het mangat geklauterd, zijn donkere huid glanzend van het zweet, en hij tuurde door de open portieren. ‘Zijn we klaar?’

Mike knikte met een afwezige blik. Hij was nauwelijks in staat om de woorden tot zich te laten doordringen. ‘Dank je, Jimmy. Je kunt nu wel gaan.’

Jimmy haalde zijn schouders op en liep weg. Even later sloeg er een motor met een vertrouwd gebrom aan, en vervolgens luisterden de mannen hoe Jimmy in Mikes oude pick-up wegpruttelde.

Toen Mike eindelijk sprak, sloeg zijn stem over. ‘Pvc is het ergste. De chemicaliën lekken in de bodem. De stront gaat zwerven. Ze vinden het in walvisspek. Ze vinden het in de moedermelk van Eskimovrouwen, verdomme.’

Andrés leunde achterover en liet zijn hoofd tegen de wand van het busje rusten. ‘Hoeveel zou het kosten?’ vroeg Mike.

‘Je maakt zeker een geintje, hè?’

‘Om het te herstellen. Om het door verglaasde klei te vervangen.’

‘Het ligt niet alleen onder de straat. Het ligt onder de funderingen. Onder de woningen.’

‘Ik weet wel waar die buizen lopen.’

Andrés likte over zijn tanden en wendde zijn gezicht af.

Mike voelde een doffe pijn bij zijn kaakgewricht en realiseerde zich dat

hij zijn kaken op elkaar klemde. Die woningen afbreken zou een nachtmerrie zijn. Veel van de gezinnen hadden hun oude huis al verkocht. Het waren mensen met een modaal inkomen, die geen geld zouden hebben voor een huurwoning of een verlengd hotelverblijf. Verdorie, hier was het voor een groot deel om te doen geweest, om gezinnen aan een mooie woning te helpen. Veel van de percelen had hij niet aan de hoogste bidders verkocht, maar aan de mensen die ze nodig hadden: alleenstaande moeders, echtparen uit de arbeidersklasse, gezinnen die een kans nodig hadden.

‘Hoe kan dit je nou niet zijn opgevallen?’ vroeg Mike.

‘Mij? Jij kiest het grondwerkbedrijf. Vic Manhan. Die vent kwam hier in de kerstvakantie met dertig man en heeft het hele zakie gedaan. Weet je nog? Je was dolgelukkig.’

Mike staarde verbolgen en vol haat naar zijn Ford. Een pick-up van vijfenvijftigduizend dollar; wat was er in vredesnaam door zijn kop gegaan? Zou de dealer hem terugnemen? Zijn woede groeide, er leek een stop door te branden. ‘Heb je daar het nummer van Manhan?’

Andrés scrolde door zijn contacten op zijn mobieltje, drukte op ‘bellen’ en gaf het aan Mike.

Terwijl de telefoon overging, haalde Mike een vuile hand door zijn zweterige haar; hij deed zijn best zijn ademhaling rustiger te krijgen. ‘Die lul kan maar beter goed verzekerd zijn, want het kan mij niet schelen wat het gaat kosten. Ik ga hem zoveel rechtszaken aandoen als ik maar kan...’

‘Het door u gekozen nummer is niet langer in gebruik. Controleer het nummer...’

Mikes hart deed iets in zijn borstkas.

Hij hing op. Klikte verder in Andrés’ mobieltje. Probeerde Manhans mobiele nummer.

‘De Nextel-abonnee die u probeert te bereiken is niet langer...’

Mike slingerde de telefoon tegen de zijwand van het busje. Andrés keek hem aan, boog zich langzaam voorover, pakte zijn mobieltje op en bekeek het scherm om te kijken of het ding het nog deed.

Mike ademde zwaar. ‘Ik heb zijn vergunning godverdomme zelf nog gecontroleerd.’

‘Controleer die dan nog maar een keer,’ zei Andrés.

Mikes overhemd plakte aan zijn lichaam; hij pleegde een reeks telefoontjes en noteerde vlug elk nieuw nummer achter op een envelop. Het plaatje veranderde al snel. Vic Manhans vergunning was vijf maanden geleden verlopen, kort nadat hij de klus voor Mike had voltooid. Al vóór

die tijd had Manhan zijn aansprakelijkheidsverzekering laten verstrijken, dus die was niet van kracht geweest op het moment dat hij de pvc-buizen legde. Hij had Mike valse polissen getoond. En dat hield naar alle waarschijnlijkheid in dat er geen geld was om de schade te dekken.

Voor het eerst in lange tijd kreeg Mike gewelddadige gedachten; hij zag zijn vuist het kraakbeen van een neus verbrijzelen, en hij dacht: hoe snel kan een mens achteruitgaan? Hij liet zijn hoofd zakken, balde zijn vuisten in zijn haar en kneep tot het zeer deed. Zijn ademhaling dreef warm langs zijn wangen.

‘Je kunt toch niet zó verrast zijn,’ merkte Andrés op. ‘Over die pvc-buizen.’

‘Wat is dat in godsnaam voor opmerking? Natúúrlijk ben ik verrast!’

‘Kom op. Verglaasde klei is zwaarder dan gietijzer. Duurder om te maken, te vervoeren, te installeren. Dus hoe dacht je dat Manhan dertig procent minder kon offreren dan de rest?’ De bruine huid bij Andrés’ slapen rimpelde. ‘Misschien wilde je het wel niet weten.’

Mike keek naar zijn ruwe handen.

‘Er komen veertig gezinnen hier intrekken,’ zei Andrés. ‘Deze week. Zelfs als je al het geld aan vervanging wilt besteden, wat ga je dan doen? Met de drillboor door al hun woningen raggen? Door hun straten?’

‘Ja!’

Andrés keek bedenkelijk. ‘Om een partij buizen te vervangen door een andere?’

‘Ik heb getekend,’ zei Mike. ‘Mijn naam. Met de garantie dat ik buizen van verglaasde klei zou gebruiken in plaats van pvc. Mijn náám.’

‘Jij hebt niks verkeerd gedaan. Die vent heeft ons genaaid.’

‘Die huizen zijn op een leugen gebouwd,’ zei Mike hees.

Andrés haalde lusteloos zijn schouders op. Kreunend klauterde hij het busje uit, even later gevolgd door Mike, wiens spieren gespannen en jichtig aanvoelden.

Midden op straat stonden ze tegenover elkaar, als pasgeborenen knipperend met hun ogen tegen het plotselinge felle licht, met de canyon aan hun voeten, mooi en steil en bedekt met alsem. De heldere en scherpe lucht rook naar eucalyptus. Het groen van de daken kwam overeen met het groen van de looiersbomen op de helling, en toen Mike zijn ogen tot spleetjes kneep, smolt alles samen tot één groene massa.

‘Niemand zal het weten,’ zei Andrés. Hij knikte een keer, als ter bevestiging van iets, en liep ten slotte naar zijn auto.

‘Ik wel,’ zei Mike.